ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (siedma komora)

zo 4. októbra 2007 *

Vo veci C-349/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Darmstadt (Nemecko) zo 16. augusta 2006 a doručený Súdnemu dvoru 21. augusta 2006, ktorý súvisí s konaním:

Murat Polat

proti

Stadt Rüsselsheim,

SÚDNY DVOR (siedma komora),

v zložení: predseda siedmej komory J. Klučka, sudcovia J. N. Cunha Rodrigues (spravodajca) a U. Lõhmus,

* Jazyk konania: nemčina.

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: R. Grass,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— nemecká vláda, v zastúpení: M. Lumma, a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci W. Ferrante, avvocato dello Stato,

— holandská vláda, v zastúpení: H. Sevenster, neskôr C. Wissels, splnomocnené zástupkyne,

— poľská vláda, v zastúpení: E. Ośniecka-Tamecka, splnomocnená zástupkyňa,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: V. Jackson, splnomocnená zástupkyňa,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: V. Kreuschitz, splnomocnený zástupca,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 59 dodatkového protokolu, ktorý bol podpísaný 23. novembra 1970 v Bruseli a uzatvorený, schválený a potvrdený v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2760/72 z 19. decembra 1972 (Ú. v. ES L 293, s. 1; Mim vyd. 11/011, s. 41, ďalej len „dodatkový protokol"), ako aj článkov 7 a 14 rozhodnutia asociačnej rady č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie (ďalej len „rozhodnutie č. 1/80"). Asociačná rada bola zriadená Asociačnou dohodou medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, ktorá bola podpísaná 12. septembra 1963 v Ankare Tureckou republikou na jednej strane a členskými štátmi EHS a Spoločenstvom na strane druhej a ktorá bola uzavretá, schválená a potvrdená v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 64/732/EHS z 23. decembra

1963 (Ú. v. ES 1964, 217, s. 3685; Mim. vyd. 11/011, s. 10). Tento návrh sa týka tiež výkladu článku 28 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 o práve občanov Únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, ktorá mení a dopĺňa nariadenie (EHS) 1612/68 a ruší smernice 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Ú. v. EÚ L 158, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46 ďalej len „smernica 2004/38“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Polatom, tureckým štátnym príslušníkom, a Stadt Rüsselsheim v súvislosti s konaním o jeho vyhostení z nemeckého územia.

Právny rámec

Dohoda o pridružení medzi EHS a Tureckom

3 Článok 59 dodatkového protokolu uvádza:

„V oblastiach, na ktoré sa vzťahuje tento protokol, Turecko nemôže získať priaznivejší režim, ako je režim, ktorý si členské štáty vzájomne udeľujú [priaznivejšie zaobchádzanie, ako je zaobchádzanie, ktoré si členské štáty vzájomne priznávajú — *neoficiálny preklad*] podľa Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva.“

4 Článok 7 rozhodnutia č. 1/80 stanovuje:

„Rodinní príslušníci tureckého pracovníka, ktorý patrí do legálneho trhu práce v tomto členskom štáte, ktorí získali povolenie sa k nemu pripojiť:

— majú právo odpovedať — s výhradou prednosti poskytovanej pracovníkom z členských štátov Spoločenstva — na každú pracovnú ponuku, ak tam bývajú legálne aspoň tri roky,

— požívajú tam právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, ak tam legálne bývajú aspoň päť rokov.

Deti tureckých pracovníkov, ktoré v prijímajúcom členskom štáte absolvovali odbornú prípravu, môžu nezávisle od dĺžky ich pobytu v tomto členskom štáte a s podmienkou, že jeden z rodičov vykonával legálne zamestnanie v tomto členskom štáte aspoň tri roky, odpovedať v tomto členskom štáte na každú pracovnú ponuku.“ [*neoficiálny preklad*]

5 Podľa článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia:

„Ustanovenia tohto oddielu sa aplikujú s výhradou obmedzení odôvodnených zaistením verejného poriadku, bezpečnosti a verejného zdravia.“ [*neoficiálny preklad*]

Vnútroštátna právna úprava

6 § 47 ods. 1 zákona o cudzincoch (Ausländergesetz, BGBl. I, 1990, s. 1354) stanovuje:

”1. Cudzinec sa vyhostí, ak

(1) bol právoplatne odsúdený za jeden alebo viac úmyselných trestných činov na trest odňatia slobody alebo trest pre mladistvých na dobu najmenej troch rokov alebo ak bol počas obdobia piatich rokov právoplatne odsúdený za úmyselné trestné činy na trest odňatia slobody alebo trest pre mladistvých na celkovú dobu najmenej troch rokov, alebo pri jeho poslednom právoplatnom odsúdení bol nariadený dohľad…, alebo

(2) bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin podľa zákona o omamných látkach…, za porušenie verejného mieru,… alebo porušenie verejného poriadku pri konaní verejných podujatí…, na trest pre mladistvých na dobu najmenej dvoch rokov alebo na trest odňatia slobody a výkon trestu nebol podmienečne odložený.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

7 Zo spisu vyplýva, že pán Polat, narodený 25. júna 1972, krátko po svojom narodení pricestoval v roku 1972 do Spolkovej republiky Nemecko z dôvodu zlúčenia so svojimi rodičmi žijúcimi na nemeckom území. Jeho otec bol s prestávkami zamestnaný od roku 1971 do roku 1991 a od 1. októbra 1991 poberá starobný dôchodok.

8 Pán Polat navštevoval v tomto členskom štáte školu a získal diplom o ukončení stredoškolského štúdia. Od 11. júla 1988 bol držiteľom povolenia na trvalý pobyt v Nemecku.

9 Od roku 1989 do roku 1992 pracoval ako zamestnanec letiska vo Frankfurte nad Mohanom.

10 Od 1. februára 1996 do 28. novembra 1997 sa pán Polat zdržiaval v Turecku z dôvodu výkonu vojenskej služby. Po návrate do Nemecka sa znova zamestnal od roku 1998 do roku 2000 a v rokoch 1998 — 2006 žil v byte svojich rodičov, kde mal od roku 2000 svoje hlavné bydlisko. V priebehu tohto obdobia predstavoval jeho príjem 400 — 1 400 eur mesačne a dával svojim rodičom 200 eur mesačne. Od roku 2000 dostával podporu v nezamestnanosti a pracoval len v krátkodobých zamestnaniach.

11 Už ako mladistvý pán Polat opakovane porušil zákon o omamných látkach a dopustil sa trestných činov krádeže. Po dovŕšení veku 21 rokov bol osemnásťkrát odsúdený v trestnom konaní, prevažne za trestné činy krádeže a trestné činy súvisiace s omamnými látkami, najprv na peňažné tresty, deväťkrát v rokoch 1994 — 1995, neskôr aj na niekoľkomesačné tresty odňatia slobody s podmienečným odkladom výkonu trestu, v rokoch 1998 — 2004.

12 Listom zo 16. júla 2001 mu vnútroštátne orgány oznámili, že z dôvodu jeho početných protiprávnych konaní plánujú nariadiť jeho vyhostenie. Po jeho prijatí do centra pre liečbu drogových závislostí však od zamýšľaného vyhostenia upustili.

13 Po viacerých prerušeniach liečby drogových závislostí a pokračovaní v protiprávnom správaní pána Polata Amtsgericht Frankfurt am Main a Amtsgericht Rüsselsheim zrušili podmienečný odklad výkonu trestov a výkon trestu odňatia slobody sa uskutočnil od 23. júna 2004 do 8. februára 2006.

14 Rozhodnutím zo 14. októbra 2004 Stadt Rüsselsheim rozhodol o vyhostení pána Polata zo Spolkovej republiky Nemecko a nariadil bezodkladný výkon tohto opatrenia. Toto rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že trestné činy, ktoré pán Polat spáchal, a jeho následné viaceré odsúdenia zakladajú povinnosť vyhostenia podľa § 47 ods. 1 bodu 1 zákona o cudzincoch.

15 Príslušný správny orgán zastával názor, že v tomto ohľade sa pán Polat nezačlenil do nemeckej spoločnosti. Ani peňažné tresty, ani podmienečné odklady výkonov trestov odňatia slobody, ani upozornenia odboru pre cudzincov mu nezabránili v ďalšej trestnej činnosti. Pána Polata treba považovať za recidivistu a jeho vyhostenie je potrebné a nevyhnutné z osobitných dôvodov prevencie.

16 Vzhľadom na to, že jeho sťažnosť proti rozhodnutiu o vyhostení bola zamietnutá, pán Polat podal na Verwaltungsgericht Darmstadt žalobu, v ktorej uviedol, že bol uväznený po prvýkrát a intenzívne sa snažil o liečbu drogovej závislosti v centre. Za týchto okolností existuje skutočná šanca na resocializáciu.

17 Vzhľadom na tieto skutočnosti Verwaltungsgericht Darmstadt rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Je v súlade s článkom 59 dodatkového protokolu…, ak turecký štátny príslušník, ktorý sa prisťahoval ako dieťa v rámci zlučovania rodiny k svojim rodičom pracujúcim ako zamestnanci v Spolkovej republike Nemecko, nestratí svoje právo na pobyt, ktoré je spojené s právom na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu na základe článku 7 [prvého odseku] druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80… — okrem prípadov stanovených v článku 14 [tohto] rozhodnutia… a v prípade, že opustí prijímajúci členský štát na nie zanedbateľnú dobu bez oprávnených dôvodov —, aj v prípade, že po dovŕšení 21 rokov už nežije so svojimi rodičmi a nie je od nich závislý?

V prípade zápornej odpovede na prvú otázku:

2. Získa turecký štátny príslušník, ktorý stratil právne postavenie podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 na základe podmienok stanovených v prvej otázke späť toto právne postavenie, ak sa po dovŕšení 21. roku života opäť presťahuje na obdobie viac ako troch rokov do domácnosti rodičov, kde smie bezplatne bývať a kde ho aj živia, a počas tejto doby matka pracuje na čiastočný úväzok (ako upratovačka spravidla 30 až 70 hodín mesačne, niekedy 20 hodín mesačne)?

V prípade kladnej odpovede na druhú otázku:

3. Zmení sa právne postavenie, ak rodinný príslušník počas spolužitia s pracovníkom absolvoval viaceré stacionárne liečby závislosti (30. augusta 2001 — 20. júna 2002, 2. októbra 2003 — 8. januára 2004)?

4. Zmení sa právne postavenie, ak má turecký štátny príslušník počas spolužitia s pracovníkom vlastný pravidelný príjem minimálne 400 až 1 400 eur mesačne?

V prípade, že vychádzame zo zachovania právneho postavenia podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 (odpoveď na prvú otázku je kladná alebo odpoveď na druhú otázku je kladná a na tretiu a štvrtú otázku je záporná):

5. Môže sa turecký štátny príslušník, ktorý nadobudol právne postavenie podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 a od roku 1972 žije na spolkovom území, odvolávať na osobitnú ochranu pred vyhostením podľa článku 28 ods. 3 písm. a) smernice 2004/38/ES…?

6. Zmení sa právne postavenie, ak turecký štátny príslušník v rámci predchádzajúcich desiatich rokov pred vydaním rozhodnutia o vyhostení absolvoval vojenskú službu v Turecku od 1. februára 1996 do 28. novembra 1997?

V prípade zápornej odpovede na piatu otázku alebo kladnej odpovede na šiestu otázku:

7. Môže sa turecký štátny príslušník, ktorý získal právne postavenie podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 a od roku 1972 žije na spolkovom území, odvolávať na osobitnú ochranu pred vyhostením podľa článku 28 ods. 2 smernice 2004/38/ES?

V prípade zápornej odpovede na siedmu otázku:

8. Môže sa turecký štátny príslušník, ktorý získal právne postavenie podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80, odvolávať na osobitnú ochranu pred vyhostením podľa článku 28 ods. 1 smernice 2004/38/ES?

V prípade, že sa vychádza zo zachovania právneho postavenia podľa článku 7 ods. 1 druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80…:

9. Môže vysoký počet menej závažných trestných činov (v podstate majetkové delikty), ktoré samy osebe nie sú primeraným dôvodom na reálne a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti, odôvodniť z dôvodu ich vysokého počtu vyhostenie, ak sa počíta s ďalšími trestnými činmi a proti tuzemcom nebudú v rovnakej situácii prijaté žiadne opatrenia?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

18 Keďže prvá otázka sa v podstate týka stanovenia dôvodov, pre ktoré turecký štátny príslušník, akým je pán Polat, môže stratiť právne postavenie, ktoré v prijímajúcom členskom štáte nadobudol podľa článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80, pokiaľ ide o slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu a s tým spojené právo na pobyt, táto otázka patrí do toho istého skutkového a právneho rámca ako vec, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 18. júla 2007, Derin (C-325/05, Zb. s. I-6495).

19 Obe tieto otázky, ktoré položil ten istý vnútroštátny súd, sú rovnako odôvodnené a sú formulované tými istými slovami.

20 Preto odpoveď na prvú otázku v tejto veci musí byť rovnaká ako vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok Derin.

21 Na prvú položenú otázku treba teda odpovedať, že turecký štátny príslušník, ktorý bol ako dieťa oprávnený na vstup na územie členského štátu z dôvodu zlúčenia rodiny a ktorý na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 získal právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, stráca právo na pobyt v prijímajúcom členskom štáte, ktoré je spojené s uvedeným právom na slobodný prístup, len v dvoch prípadoch:

— v prípade stanovenom v článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia, alebo

— ak opustí územie dotknutého členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov,

aj keď dovŕšil 21 rokov, už nie je závislý od svojich rodičov, ale žije samostatne v dotknutom členskom štáte, a nebol zaradený na trh práce počas niekoľkých rokov z dôvodu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody počas tohto obdobia.

V takej situácii, v akej sa nachádza žalobca vo veci samej, nie je predchádzajúci výklad nezlučiteľný s požiadavkami článku 59 dodatkového protokolu.

O druhej až štvrtej otázke

22 S prihliadnutím na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú, tretiu a štvrtú prejudiciálnu otázku.

O piatej až ôsmej otázke

23 Týmito otázkami, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa osoba v takej situácii, ako je žalobca, môže dovolávať práv, ktoré vyplývajú z článku 28 smernice 2004/38.

24 Podľa vnútroštátneho súdu odvolanie sa na smernicu 2004/38 je odôvodnené tým, že Súdny dvor vykladal článok 14 rozhodnutia č. 1/80 vo svetle smernice Rady 64/221/ES z 25. februára 1964 o koordinácii osobitných opatrení o pohybe a pobyte cudzích štátnych príslušníkov, prijatých z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia (Ú. v. ES 1964, 56, s. 850; Mim. vyd. 05/001, s. 11). Odvtedy, ako bola táto smernica nahradená smernicou 2004/38, sa podľa jej článku 38 ods. 3 odkazy na zrušené ustanovenia a smernice chápu ako odkazy na smernicu 2004/38, preto na spresnenie rozsahu článku 14 rozhodnutia č. 1/80 je potrebné odvolávať sa na túto smernicu.

25 Treba pripomenúť, že podľa článku 38 ods. 2 smernice 2004/38 bola smernica 64/221/EHS zrušená s účinnosťou od 30. apríla 2006.

26 Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vyhostení pána Polata bolo prijaté 4. októbra 2004 a žaloba na vnútroštátny súd bola podaná 3. augusta 2005, treba uviesť, že v čase vzniku skutkových okolností vo veci samej bola smernica 64/221/EHS stále účinná.

27 Keďže smernica 2004/38 nie je uplatniteľná na spor vo veci samej, nie je potrebné odpovedať na piatu až ôsmu otázku.

O deviatej otázke

28 Touto otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 vykladať v tom zmysle, že mu odporuje, aby značný počet menej

závažných trestných činov, ktoré samy osebe nie sú primeraným dôvodom na reálne a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti, mohol odôvodniť opatrenie vyhostenia voči tureckému štátnemu príslušníkovi, ak sa počíta s ďalšími trestnými činmi a ak by v rovnakej situácii nebolo proti tuzemcom na základe trestného odsúdenia prijaté žiadne opatrenie.

29 Podľa ustálenej judikatúry majú byť zásady obsiahnuté v článkoch 39 ES až 41 ES prebraté a uplatnené, pokiaľ je to možné, na tureckých štátnych príslušníkov, ktorí požívajú práva priznané rozhodnutím č. 1/80 (pozri najmä rozsudky zo 6. júna 1995, Bozkurt, C-434/93, Zb. s. I-1475, body 14, 19 a 20, ako aj z 11. novembra 2004, Cetinkaya, C-467/02, Zb. s. I-10895, bod 42).

30 Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o určenie rozsahu výnimky verejného poriadku upravenej v článku 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80, je potrebné sa odvolať na výklad takejto výnimky v oblasti voľného pohybu pracovníkov, štátnych príslušníkov členských štátov Spoločenstva. Takýto výklad je o to viac odôvodnený, že vyššie uvedené ustanovenie je takmer identické s obsahom ustanovenia článku 39 ods. 3 ES (rozsudok z 10. februára 2000, Nazli, C-340/97, Zb. s. I-957, bod 56, a Cetinkaya, už citovaný, bod 43).

31 Podľa článku 3 ods. 1 smernice 64/221 sa musia opatrenia prijaté z dôvodov verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti zakladať výlučne na osobnom správaní dotknutej osoby. Odsek 2 tohto článku spresňuje, že len samotná existencia predchádzajúcich odsúdení v trestnom konaní nemôže automaticky odôvodňovať takéto opatrenia.

32 Z existencie odsúdenia v trestnom konaní tak možno vychádzať len vtedy, pokiaľ okolnosti, ktoré viedli k takému odsúdeniu, poukazujú na osobné správanie, ktoré predstavuje aktuálne ohrozenie verejného poriadku (pozri najmä rozsudky z 27. októbra 1977, Bouchereau, 30/77, Zb. s. 1999, bod 28; z 19. januára 1999, Calfa, C-348/96, Zb. s. I-11, bod 24; Komisia/Španielsko, už citovaný, bod 44, a zo 7. júna 2007, Komisia/Holandsko, C-50/06, Zb. s. I-4383, bod 41).

33 Súdny dvor vždy zdôrazňoval, že výhrada verejného poriadku predstavuje výnimku zo základnej zásady voľného pohybu osôb, ktorú je potrebné vykladať reštriktívne a ktorej rozsah členské štáty nemôžu určovať jednostranne (rozsudky z 28. októbra 1975, Rutili, 36/75, Zb. s. 1219, bod 27; Bouchereau, už citovaný, bod 33; z 27. apríla 2006, Komisia/Nemecko, C-441/02, Zb. s. I-3449, bod 34, a Komisia/Holandsko, už citovaný, bod 42).

34 Podľa ustálenej judikatúry odvolanie sa na pojem verejného poriadku vnútroštátnymi orgánmi vyžaduje, aby popri spoločenskom probléme, ktorým je každé porušenie zákona, existovalo aj skutočné a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti (rozsudky Rutili, už citovaný, bod 27; z 29. apríla 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Zb. s. I-5257, bod 66, ako aj Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 35).

35 Súdny dvor konkrétne v tomto ohľade už rozhodol, že turecký štátny príslušník stratí právne postavenie, ktoré mu vyplýva priamo z rozhodnutia č. 1/80, a teda bude vyhostený, iba v prípade, ak je toto opatrenie odôvodnené okolnosťou, že osobné správanie dotknutej osoby predstavuje konkrétne riziko nových závažných narušení verejného poriadku. Takéto opatrenie teda nemôže byť nariadené automaticky v dôsledku trestného odsúdenia a s cieľom zaistenia všeobecnej prevencie (rozsudky Nazli, už citovaný, body 61 a 63, ako aj zo 7. júla 2005, Dogan, C-383/03, Zb. s. I-6237, bod 24).

36 Z tohto dôvodu samotná existencia viacerých odsúdení v trestnom konaní nemá nijaký vplyv.

37 Navyše z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že na základe takéhoto odsúdenia v trestnom konaní nie sú proti tuzemcom v rovnakej situácii, ako vo veci samej, prijaté žiadne ďalšie také opatrenia.

38 Z tohto pohľadu stačí pripomenúť, že výhrady v článkoch 39 ES a 46 ES dovoľujú členským štátom najmä z dôvodov verejného poriadku prijať opatrenia voči príslušníkom iných členských štátov, ktoré by neprijali voči vlastným štátnym príslušníkom, pretože nemôžu vyhostiť vlastných štátnych príslušníkov ani im zakázať vstup na územie (pozri rozsudky zo 4. decembra 1974, van Duyn, 41/74, Zb. s. 1337, body 22 a 23; z 18. mája 1982, Adoui a Cornuaille, 115/81 a 116/81, Zb. s. 1665, bod 7; Calfa, už citovaný, bod 20, a z 26. novembra 2002, Oteiza Olazabal, C-100/01, Zb. s. I-10981, bod 40).

39 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba na deviatu otázku odpovedať, že článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje, aby viaceré odsúdenia v trestnom konaní odôvodňovali opatrenie vyhostenia voči tureckému štátnemu príslušníkovi, ak jeho osobné správanie predstavuje reálne a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti. Vnútroštátnemu súdu prináleží preveriť, či ide o tento prípad aj v konaní vo veci samej.

O trovách

40 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (siedma komora) rozhodol takto:

1. **Turecký štátny príslušník, ktorý bol ako dieťa oprávnený na vstup na územie členského štátu z dôvodu zlúčenia rodiny a ktorý na základe článku 7 prvého odseku druhej zarážky rozhodnutia č. 1/80 z 19. septembra 1980 o rozvoji asociácie prijatého asociačnou radou, ktorá bola zriadená Asociačnou dohodou medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom, získal právo na slobodný prístup ku každej pracovnej činnosti podľa svojho výberu, stráca právo na pobyt v prijímajúcom členskom štáte, ktoré je spojené s uvedeným právom na slobodný prístup, len v dvoch prípadoch:**

   — **v prípade stanovenom v článku 14 ods. 1 tohto rozhodnutia, alebo**

   — **ak opustí územie dotknutého členského štátu na nie zanedbateľnú dobu a bez oprávnených dôvodov,**

aj keď dovŕšil 21 rokov, už nie je závislý od svojich rodičov, ale žije samostatne v dotknutom členskom štáte, a nebol zaradený na trh práce počas niekoľkých rokov z dôvodu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody počas tohto obdobia.

V takej situácii, v akej sa nachádza žalobca vo veci samej, nie je predchádzajúci výklad nezlučiteľný s požiadavkami článku 59 dodatkového protokolu, ktorý bol podpísaný 23. novembra 1970 v Bruseli a uzatvorený, schválený a potvrdený v mene Spoločenstva nariadením Rady (EHS) č. 2760/72 z 19. decembra 1972.

2. **Článok 14 ods. 1 rozhodnutia č. 1/80 sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje, aby viaceré odsúdenia v trestnom konaní odôvodňovali opatrenie vyhostenia voči tureckému štátnemu príslušníkovi, ak jeho osobné správanie predstavuje reálne a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti. Vnútroštátnemu súdu prináleží preveriť, či ide o tento prípad aj v konaní vo veci samej.**

Podpisy